

Udskriftsdato: 29. maj 2023

KEN nr 9717 af 09/04/2002 (Gældende)

Ankestyrelsens principafgørelse I-2-02 om integration - flytning - introduktionsydelse - ophør - nedsættelse

Ministerium: Social-, Bolig- og Ældreministeriet

Journalnummer: J.nr.: 200535-01

Ankestyrelsens principafgørelse I-2-02 om integration - flytning - introduktionsydelse - ophør - nedsættelse

Resume:

Ansøger havde ret til at modtage introduktionsydelse med et fradrag på 30%. Han var på eget initiativ flyttet til en kommune, som havde afvist at overtage ansvaret for introduktionsprogrammet.

Der var ikke oplyst forhold, som kunne begrunde, at der ikke skulle ske nedsættelse af ydelsen.

Der var ikke grundlag for at lade introduktionsydelsen ophøre, da ansøger ikke havde afvist at deltage i det introduktionsprogram, som boligplaceringskommunen havde udarbejdet.

Love:

Lov om integration af udlændinge i Danmark - lovbekendtgørelse nr. 643 af 28. juni 2001 - § 32, stk. 1

Note:

SM A-10-02 ophæves.

Sagsfremstilling:

Ansøger, der var alene med et barn født i 1986, fik bevilget opholdstilladelse i Danmark med boligplacering i en mindre landkommune fra 1. november 2000. Allerede inden ankomsten modtog kommunen flere henvendelser fra ansøgers familie, der gav udtryk for, at man ønskede boligplaceringen ændret til den noget større nabokommune.

Kommunen modtog endvidere en bekræftelse på, at ansøger kunne begynde i arbejdspraktik i et pizzeria i nabokommunen tilhørende en bekendt. Ifølge bekræftelsen ville der efter 6 måneders tilfredsstillende praktikforløb kunne ske ansættelse på ordinære vilkår.

Udlændingestyrelsen genoptog afgørelsen om boligplacering på baggrund af oplysningen om muligheden for arbejdspraktik. Styrelsen fastholdt sin tidligere afgørelse. Udlændingestyrelsen lagde bl.a. vægt på, at praktikstedet lå i rimelig afstand fra boligen.

Den 15. november 2000 søgte ansøger nabokommunen om at måtte flytte dertil. Han henviste til, at han var i arbejdspraktik i kommunen, og at han var lovet fast ansættelse. Han havde ligeledes en søster i byen, som sønnen var stærkt knyttet til.

Nabokommunen gav i december 2000 afslag i henhold til integrationslovens § 18 på at overtage introduktionsprogrammet. Kommunen henviste bl.a. til Udlændingestyrelsens begrundelse.

Den 1. februar 2001 oplyste ansøger boligplaceringskommunen om, at han og sønnen var flyttet til nabokommunen, fordi de ikke kunne holde ud at bo på landet. Kommunen gjorde ham opmærksom på, at flytningen ville medføre, at alle ydelser til ham ville blive stoppet, fordi han havde pligt til at bo i den kommune, som han var henvist til af Udlændingestyrelsen, hvis han ville modtage introduktionsydelse.

Kommunen meddelte samtidig, at hans deltagelse på sprogskolen ville blive betalt indtil 31. marts 2001. (Sprogskolen lå i nabokommunen).

Efter flytningen søgte ansøger tilflytningskommunen om økonomisk hjælp. Han oplyste, at årsagen til flytningen var, at han og sønnen mistrivedes i den tidligere kommune, og at han ikke mente, at den tidligere kommune kunne yde ham den hjælp, som han havde brug for.

Tilflytningskommunen gav afslag på hjælp med henvisning til integrationslovens § 32 og anbefalede ham at tage tilbage til den tidligere kommune.

Nævnet fandt, at der ikke forelå særlige forhold, som begrundede, at introduktionsydelsen skulle ophøre.

Nævnet fandt endvidere, at der forelå sådanne særlige omstændigheder, at der undtagelsesvis ikke var grundlag for at nedsætte introduktionsydelsen, selvom ansøger var flyttet, uden at tilflytningskommunen havde godkendt at overtage hans introduktionsprogram.

Nævnet lagde til grund, at integrationslovens overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og FN's Konvention om Borgerlige og Politiske Rettigheder forudsatte, at lovens regler om boligplacering blev fortolket lempeligt, og at en sådan fortolkning forudsatte, at der var proportionalitet mellem kommunens afgørelse i henhold til integrationsloven og det formål, der skulle varetages med denne, nemlig en sammenhængende og effektiv integrationsindsats, således at målet med integrationsindsatsen blev nået med mindst muligt indgribende foranstaltninger.

Nævnet lagde vægt på, at ansøger var i praktik på en arbejdsplads i tilflytningskommunen, og at der ikke var fremkommet oplysninger som godtgjorde, at hans flytning var begrundet i et ønske om at unddrage sig deltagelsen i det iværksatte introduktionsprogram.

Nævnet lagde endvidere en samlet vurdering af ansøgers personlige forhold til grund, herunder at han var aleneforsørger til et hjemmeboende barn på 14 år, at barnet i februar 2001 begyndte skolegang på en skole i tilflytningskommunen, at ansøger havde en søster i tilflytningskommunen og sønnens tilknytning til hende, samt at ansøger havde et netværk i tilflytningskommunen, som ikke fandtes i fraflytningskommunen.

I klagen til Ankestyrelsen anførte tilflytningskommunen bl.a., at nævnet i sin afgørelse havde bragt proportionalitetsprincippet i anvendelse uden konkret at anvise, hvad der lå til grund herfor.

Tilflytningskommunen anførte endvidere, at rejsetiden mellem kommunerne var acceptabel, og at sønnens skoleplacering var valgt under sagens behandling.

Nævnet bemærkede i forbindelse med genvurderingen, at der ikke var proportionalitet mellem på den ene side det overordnede hensyn til en effektiv integrationsindsats, og på den anden side, afvisningen af at udbetale introduktionsydelse til klageren. Sagt med andre ord, at en så indgribende beslutning som at fratage en borger sit forsørgelsesgrundlag - under de foreliggende omstændigheder - var ude af proportioner med det ønske om at fremme integrationsindsatsen, som skulle kunne begrunde afgørelsen.

Nævnet henviste herudover til, at en afgørelse i henhold til integrationslovens § 32 skulle træffes på grundlag af en vurdering af udlændingens personlige forhold. Kommunen skulle ved denne vurdering blandt andet lægge vægt på oplysningerne om grunden til, at udlændingen var flyttet til kommunen, selvom kommunen ikke havde godkendt at overtage ansvaret for integrationsprogrammet, og på oplysningerne om behovet for fortsat at modtage introduktionsydelse. I lovforslagets bemærkninger var anført, at bestemmelsen skulle ses i sammenhæng med lovens § 31.

Fraflytningskommunen oplyste overfor Ankestyrelsen, at ansøger passede sprogskolen pænt, mens han boede i kommunen. Så vidt man erindrede i kommunen, kom aktiveringen i gang samtidig med, at ansøger startede i sprogskolen. Han tog selv initiativ til at blive aktiveret i pizzeriaet.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om ansøger fortsat var berettiget til at modtage introduktionsydelse, efter at han var flyttet på eget initiativ.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at ansøger havde haft ret til at få udbetalt introduktionsydelse med et fradrag på 30% efter sin flytning, jf. integrationslovens § 32, stk. 1.

Ankestyrelsen fandt endvidere, at tilflytningskommunen ikke havde kunnet træffe afgørelse om, at introduktionsydelsen helt skulle ophøre.

Begrundelsen for afgørelsen var, at ansøger hverken forud for flytningen eller i forbindelse med flytningen havde afvist at deltage i det introduktionsprogram, som fraflytningskommunen havde udarbejdet.

Ankestyrelsen lagde vægt på oplysningerne fra fraflytningskommunen, hvorefter ansøger havde passet sprogskolen pænt. Kommunen havde endvidere haft kendskab til hans praktikforhold.

Ankestyrelsen lagde ligesom nævnet bemærkningerne til integrationsloven til grund for afgørelsen. Af bemærkningerne fremgik, at kommunen i hver enkelt sag havde pligt til at overveje, om der skulle ske ophør af introduktionsydelsen, om en nedsættelse heraf ville være tilstrækkelig, eller om der i det konkrete tilfælde slet ikke burde ske nedsættelse.

Bestemmelsen i integrationslovens § 32 skal ses i sammenhæng med lovens § 31 (hvorefter introduktionsydelsen skal ophøre, hvis udlændingen uden rimelig grund afviser at deltage i en eller flere dele af introduktionsprogrammet).

Det fremgår endvidere af bemærkningerne, at det forudsættes, at kommunen ved administrationen af integrationslovens § 32 følger de samme principper som ved administrationen af § 39 og § 41 i lov om aktiv socialpolitik.

Begrundelsen vedrørende afgørelsen om at nedsætte introduktionsydelsen var, at ansøger havde fået afbrudt sit introduktionsprogram i forbindelse med, at han flyttede, da tilflytningskommunen havde afslået at overtage ansvaret for introduktionsprogrammet, jf. lovens § 18. Ansøger havde dermed ikke længere adgang til at deltage i nogen del af introduktionsprogrammet.

Efter Ankestyrelsens vurdering var der ikke i forbindelse med flytningen oplyst forhold, som kunne begrunde, at der ikke skulle ske nedsættelse af introduktionsydelsen.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at det var muligt for ansøger at passe sin sprogundervisning uanset, at han boede i landkommunen, og at Udlændingestyrelsen havde haft kendskab til praktikforholdet.

Ansøgers personlige forhold kunne heller ikke begrunde, at der ikke skulle ske nedsættelse af ydelsen.

Ankestyrelsen vurderede således, at det forhold, at ansøger på flyttetidspunktet var eneforsørger til et barn på 14 år, ikke var tilstrækkeligt til, at han kunne bevare den fulde introduktionsydelse, da han som forsørger modtog en større ydelse end en ikke-forsørger. Sønnen kunne endvidere selv klare rejsen, såfremt han ønskede at besøge familien. Der var ikke oplyst forhold, som gjorde det nødvendigt, at sønnen fulgte skolegang i tilflytningskommunen frem for i boligplaceringskommunen.

Ankestyrelsen fandt, at introduktionsydelsen kunne nedsættes med 30%, jf. § 32, stk. 1 sammenholdt med § 30, stk. 1 og principperne i aktivlovens § 39, hvorefter den månedlige ydelse kan nedsættes med indtil 30% ved udeblivelse uden rimelig grund.

Ankestyrelsen ændrede således delvist det sociale nævns afgørelse.